

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

15 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Gavrilă, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui:

*Albu Veaceslav xxxx, născut la xxxx,
originar și locuitor în xxxxx;*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.01.2016 - 10.08.2016;

Instanța de apel: 12.09.2016 - 17.11.2016;

Instanța de recurs: 17.01.2017 - 15.02.2017,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 10.08.2016, Albu Veaceslav a fost achitat de învinuirea în comiterea infracțiunii încadrate în baza art. 311 alin.(2) lit.a) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, potrivit rechizitoriului Albu Veaceslav, este învinuit de organul de urmărire penală pentru faptul că, la 21 octombrie 2014, aflându-se în incinta sectorului de poliție din satul Mașcăuți, raionul Criuleni, avînd scopul de a face denunțare cu bună știință falsă, fiind preîntîmpinat de răspunderea ce o poartă pentru denunțarea falsă, a depus o plîngere cu date false la Inspectoratul de Poliție Criuleni, prin care a solicitat atragerea la răspundere a lui Verdeș Gheorghe Mihail, locuitor al satului xxxxx, raionul xxxxx, care la 16 octombrie 2014, aproximativ la ora 04:00, în stradă în satul Mașcăuți, fără motiv l-a bătut pe el și pe fratele său, Igor Albu cu o bîta, peste diferite părți ale corpului și a încercat să-l lovească cu cuțitul, fapt pentru care a fost intentată cauza penală nr. 2014210767 în baza art. 287 alin (3) Cod penal.

Ulterior, la 17 februarie 2015, fiind audiat în calitate de parte vătămată Albu Veaceslav a declarat că nu cunoaște cine l-a agresat în acea seară și nu poate

confirma că a fost lovit de către Gheorghe Verdeș în circumstanțele menționate în plîngere.

3. Nefiind de acord cu sentința instanței de fond procurorul a declarat apel solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 311 alin.(2) lit.a) Cod penal și în baza acestei legi să-i fie aplicată pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale.

În motivarea apelului procurorul a invocat că:

- instanța la emiterea sentinței de achitare, în partea descriptivă a sentinței, a constatat că declarațiile martorului nu dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea denunțării false legată de învinuirea de săvîrșirea unei infracțiuni grave, iar ulterior a pus la baza sentinței declarațiile martorului pe care acuzatorul de stat le-a pus la baza învinuirii;

- instanța de judecată a motivat sentința prin faptul că, Albu Veaceslav în calitatea lui de parte vătămată a declarat organului de urmărire penală toate bănuielile care arată la persoana care a săvîrșit infracțiunea, a comunicat acestora toate circumstanțele care i-au permis să concluzioneze că a fost agresat de către Gheorghe Verdeș;

- nu este posibil de trecut cu vederea probele obiective anexate la materialele cauzei penale și anume, copia autentificată a plîngerii înaintate de către Albu Veaceslav la 21.10.2014, conform căreia acesta indică direct numele persoanei care presupus l-ar fi agresat în stradă, ci nu solicită protecția sa pe cazul atacului asupra sa, după cum s-a exprimat instanța de judecată;

- instanța de judecată a dat apreciere declarațiilor inculpatului Albu Veaceslav, care de fapt nu poartă nici o răspundere pentru declarațiile făcute atît la urmărirea penală cît și în instanța de judecată, însă instanța nu a luat în considerație faptul că conform declarațiilor lui Albu Veaceslav, înainte de a se porni spre casă, în noaptea de 16 octombrie 2016, Verdeș Gheroghe a avut un conflict în centrul s. Mișcăuți, r. Criuleni, în cadrul căruia ultimul i-a aplicat fratelui său Albu Igor 2 palme. Conflictul a avut loc în public, față de prietenii lui Albu, acesta fiind un motiv de răzbunare a acestuia față de Verdeș Gheorghe;

- în cadrul audierii nemijlocite a inculpatului în instanța de judecată, acesta a declarat că în noaptea de 16.10.2014 a fost agresat fizic cu o ștachetă de către o persoană, însă în denunțul său, Albu Veaceslav a indicat faptul că Verdeș Gheorghe l-a bătut cu o bîță și a încercat să-l lovească și cu cuțitul, fapt despre care nu a menționat în audiere.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016 a fost respins apelul declarat ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Audiind participanții la proces, cercetînd suplimentar probele

administrare de către instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, din punct de vedere al coroborării lor, călăuzindu-se de propria convingere, Colegiul penal a constatat că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și acțiunile inculpatului, corect a conchis asupra achitării inculpatului Albu Veaceslav în învinuirea adusă în baza art.311 alin.(2) lit.a) Cod penal.

Studiind materialele cauzei penale, Colegiul penal a constatat că, inculpatul Albu Veaceslav s-a adresat la 21.10.2014 cu plângere la Inspectoratul de Poliție Criuleni, în care a rugat organele de drept să fie luate măsurile după lege cu Verdeș Gheorghe, care la 16.10.2014, aproximativ la ora 04.00, în stradă în s. Mașcăuți, fără motiv l-a bătut pe dînsul și pe fratele său Igor cu o bîță peste diferite părți ale corpului, totodată s-a izbit ca să-l lovească cu cuțitul. Plîngerea a fost primită de către șeful de post al IP Criuleni, locotenent major de poliție R. Brînza (care nu este organ de urmărire penală) și înregistrată în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni a Inspectoratului de Poliție Criuleni sub nr. 1070 la 22.10.2014 (a se vedea f.d.13).

În baza materialelor procesului penal nr. 1070, la 21 noiembrie 2014 a fost pornită cauza penală nr. 2014210767, conform elementelor infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(3) Cod penal, iar la 17 februarie 2015, Albu Veaceslav a fost audiat în calitate de parte vătămată și în timpul efectuării acțiunii de urmărire penală audierea părții vătămate Albu Veaceslav a declarat că: „îi pare că a fost bătut de Verdeș Gheorghe, deoarece bărbatul care l-a lovit avea statura și corpolența ca a lui Verdeș Gheorghe, dar nu poate confirma cu certitudine că a fost lovit anume de către Verdeș Gheorghe (a se vedea f.d. 14, verso)

Colegiul penal a remarcat că, victima Albu Veaceslav cauzîndu-i-se prejudiciu în urma faptului că a fost bătut, a depus o plîngere, care a fost primită în scris de către șeful de post a Inspectoratului de Poliție Criuleni, Brînza Roman, dar nu a depus un denunț, or, potrivit prevederilor art. 263 Cod procedură penală, plîngerea este înștiințarea făcută de o persoană fizică sau de o persoană juridică căreia i s-a cauzat un prejudiciu prin infracțiune, iar denunțul este înștiințarea făcută de o persoană fizică sau juridică despre săvîrșirea unei infracțiuni, astfel sunt două modalități diferite de sesizare, fapt din care rezultă lipsa obiectului imaterial al infracțiunii de denunțare falsă.

Instanța de apel a susținut soluția instanței de fond precum că, declarațiile martorului Brînza Roman nu dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii denunțării false legată de învinuirea de săvîrșire a unei infracțiuni grave, or, din aceasta rezultă că Albu Veaceslav în calitate de parte vătămată a declarat organului de urmărire penală toate bănuielile care arată la persoana care a săvîrșit infracțiunea, a comunicat acestora toate circumstanțele care i-au permis să concluzioneze că a fost agresat de către Gheorghe Verdeș.

Totodată, Colegiul penal a subliniat că, latura obiectivă a acestei infracțiuni

constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de denunțare calomnioasă făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală.

Subsidiar, Colegiul a remarcat că, Albu Veaceslav a depus plîngere șefului de post a IP Criuleni, care are atribuții ca organ de constatare, dar nu este în drept ca să pornească urmărirea penală, această atribuție conform legii revine în exclusivitate numai organului de urmărire penală investit cu asemenea atribuții și procurorului.

La fel, instanța de apel a conchis că, corect prima instanță a constatat lipsa în acțiunile inculpatului și a laturii subiective a infracțiunii în criminare, care se caracterizează prin intenție directă, or, indiferent de forma de sesizare despre comiterea infracțiunii, Albu Veaceslav a fost maltratat, în privința lui s-a comis o infracțiune și faptul că el a indicat în plîngere că a fost bătut de Verdeș Gheorghe, iar ulterior fiind audiat ca parte vătămată a declarat că poate a comis o eroare, confundîndu-l pe Verdeș Gheorghe cu altă persoană, denotă cert că Albu Veaceslav nu a avut intenția directă și nu a manifestat buna știință că Verdeș Gheorghe nu a comis infracțiunea și l-a denunțat intenționat fals, la momentul depunerii plîngerii Albu Veaceslav, considera că Verdeș Gheorghe l-a maltratat, iar fiind audiat ca parte vătămată și în timpul confruntării, el și-a dat seama că putea să-l confunde cu altă persoană necunoscută.

Sub aspectul celor relatate, Colegiul penal a ajuns la concluzia că atît organul de urmărire penală cît și acuzatorul de stat n-au prezentat probe convingătoare, care să confirme vinovăția lui Albu Veaceslav în comiterea infracțiunii de denunțare falsă.

5. Împotriva hotărîrii menționate procurorul a declarat recurs ordinar, în care a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicitînd casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată, deoarece instanța de apel nu s-a expus, nu a cercetat și nu a apreciat la justa valoare probele expuse în apelul procurorului, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului declarat se constată că recurentul invocă drept temeii de drept art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Colegiul constată că temeiul invocat pentru declararea recursului ordinar nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Astfel, instanța de recurs reiterează că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atît timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect de a menține soluția de achitare a instanței de fond.

În conformitate cu prevederile art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor cauzei penale și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

După cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal reține că, instanța de apel a motivat decizia în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de procuror, cu menținerea sentinței de achitare.

Decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Totodată, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel la examinarea cauzei a ținut seama în deplină măsură de prevederile art.27, 99-101 Cod de procedură penală, cercetînd sub toate aspectele probele administrate și invocate la pct.4.1 a prezentei decizii, verificîndu-le minuțios, iar în final le-a dat o apreciere corespunzătoare prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborate în ansamblu, confirmă nevinovăția inculpatului Albu Veaceslav în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În speță, verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurent, Colegiul penal le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate nu se dovedește prin probele acumulate și că nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții, or, instanța de apel după o sentință de achitare a audiat pe viu inculpatul și a cercetat și verificat probatoriul administrat la caz.

Așadar, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multi aspectual în textul sentinței și deciziei, iar careva temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că situația de fapt a fost just stabilită de către instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, corect instanța de apel ajungând la concluzia de a menține sentința de achitare a primei instanțe.

Instanța de apel corect a specificat că, victimei Albu Veaceslav cauzându-i-se prejudiciu în urma faptului că a fost bătut, a depus o plîngere, care a fost primită în scris de către șeful de post a Inspectoratului de Poliție Criuleni, Brînză Roman, dar nu a depus un denunț, or, potrivit prevederilor art. 263 Cod procedură penală, *plîngerea este înștiințarea făcută de o persoană fizică sau de o persoană juridică căreia i s-a cauzat un prejudiciu prin infracțiune*, iar denunțul este înștiințarea făcută de o persoană fizică sau juridică despre săvârșirea unei infracțiuni, astfel sunt două modalități diferite de sesizare, fapt din care rezultă lipsa obiectului imaterial al infracțiunii de denunțare falsă.

Prin urmare, Colegiul penal reține că motivele invocate în recurs sunt neîntemeiate și constituie o interpretare subiectivă a recurentului, iar instanța de apel corect s-a expus asupra fiecărui argument din apelul declarat de procuror, motivare pe care instanța de recurs o acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță

inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În urma celor expuse, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărîrea atacată sub aspectele contestate, iar solicitările recurentului nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate în cauză și prin urmare, soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul declarat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Gavriliță, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui Albu Veaceslav, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 15 martie 2017.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun